

Sygn. akt VIII *Ua* 17/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 września 2021r. w G.

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 15 stycznia 2021 r. **sygn. akt** VI U 389/20

oddala apelację

(-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek

sygn. akt VIII *Ua* 17/21

UZASADNIENIE

Odwołująca K. K. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z 18 września 2020 r., mocą której odmówiono jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r. Odwołująca zarzuciła wydanej decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy poprzez przyjęcie, że od 15 lipca 2020 r. wykonywała pracę zarobkową, podczas gdy nie wykonywała żadnej pracy zarobkowej przebywając na zwolnieniu lekarskim. Odwołująca wskazała, że w czerwcu 2020 r. odbyła jedynie szkolenie on-line, ale było to jedynie szkolenie, a nie praca zarobkowa i miało ono miejsce w czerwcu, a nie w lipcu 2020 r. jak twierdzi organ rentowy. W związku z tym odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji organu rentowego w całości.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie domagał się jego oddalenia. W uzasadnieniu podał, że jak wynika ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji odwołująca miała orzeczoną niezdolność do pracy w okresie do 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r. Niezdolność do pracy odwołująca miała orzeczoną już po ustaniu tytułu ubezpieczenia w I2 (...) Sp. z o. o. w R.. W trakcie trwania tej niezdolności odwołująca podjęła pracę zarobkową od 15 lipca 2020 r. Odwołująca była pouczona o okolicznościach wykluczających prawo do zasiłku chorobowego. W dniu 17 kwietnia 2020 r. do organu rentowego wpłynęło oświadczenie, z którego wynikało, że odwołująca nie poinformowała organu

rentowego o podjęciu stypendium szkoleniowego pomimo tego, że była o tym pouczona. W związku z tym organ rentowy odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r.

Pismem z 17 listopada 2020 r. odwołująca podtrzymała stanowisko, że nie wykonywała żadnej pracy, będąc na zwolnieniu lekarskim w okresie spornym. Na potwierdzenie powyższego odwołująca przedłożyła zaświadczenie o szkoleniu organizowane przez Stowarzyszenie (...) w Z. z 20 października 2020 r. wskazujące, że odwołująca odbyła szkolenie pt. „Kierunek Praca 2.0” współfinansowane z Funduszu Socjalnego Unii Europejskiej.

W odpowiedzi organ rentowy pismem z 31 grudnia 2020 r. wskazał, że w stosunku do odwołującej wydał również decyzję z 11 grudnia 2020 r., zobowiązującą odwołującą do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od 4 czerwca 2020 r. do dnia 20 lipca 2020 r. w kwocie 2933,74 zł.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 15 stycznia 2021 r. (sygn. VI U 389/20) w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca K. K. w okresie od 24 lutego 2020 r. do 18 kwietnia 2020 r. była zatrudniona w I2 (...) Sp. z o. o. w R..

Następnie w okresie od 21 lipca 2020 r. do 10 sierpnia 2020 r. oraz od 11 sierpnia 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r. odwołująca miała orzeczoną niezdolność do pracy (druki zwolnień (...) seria (...), (...) seria (...)). W trakcie orzeczonej niezdolności do pracy odwołująca nie świadczyła pracy.

Natomiast wcześniej, w okresie od 15 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. odwołująca wzięła udział szkoleniu on-line (z uwagi na C.-19) zorganizowanym przez Stowarzyszenie (...) w Z. pt. „Kierunek Praca 2.0” współfinansowanym z Funduszu Socjalnego Unii Europejskiej. Z tytułu szkolenia uzyskała stypendium w kwocie 218,55 zł wypłacone w miesiącu sierpniu 2020 r.

Stowarzyszenie (...) w Z., przesłało do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. informację o odbytych przez odwołującą szkoleniu wraz z listą obecności, mylnie zaznaczając, że szkolenie miało ono miejsce od 15 lipca 2020 r., zamiast prawidłowo od 15 czerwca 2020 r.

Decyzją z 18 września 2020 r. (...) Oddział w Z. odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie: akt organu rentowego, zaświadczenia (k. 15), zaświadczenia o odbyciu szkolenia (k. 5, k. 16), pisma Stowarzyszenia (...) wraz z listą obecności (k. 28-28v), przesłuchania odwołującej (k. 30-30v).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji uznał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wskazując że ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Przy czym przez pracę zarobkową rozumie się każdą aktywność ludzką zmierzającą do osiągnięcia.

Dalej Sąd Rejonowy, powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego z 17 lutego 2016 r. (III UZP 15/15), wskazał że utrata prawa do zasiłku chorobowego dotyczy tylko okresu objętego zaświadczeniem (zwolnieniem) lekarskim, w którym nastąpiło podjęcie pracy zarobkowej, a nie całego okresu zasiłkowego. Analiza treści art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że ustawodawca odróżnia pojęcie "okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby" (okres zasiłkowy) od pojęcia "orzeczonej niezdolności do pracy" (zwolnienia od pracy). Z art. 8 i art. 9 ust.

1 ww. ustawy wynika, że okres (trwania) niezdolności do pracy z powodu choroby (okres zasiłkowy) to wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Natomiast według art. 17 ust. 1 ustawy, utrata prawa do zasiłku dotyczy "całego okresu tego zwolnienia", a nie całego okresu zasiłkowego. "Cały okres tego zwolnienia" to "okres zwolnienia od pracy" lub "okres orzeczonej niezdolności do pracy", gdyż tymi pojęciami posłużono się w art. 17 ust. 1. Oznacza to, że utrata prawa do zasiłku nie dotyczy całego okresu zasiłkowego (wszystkich okresów nieprzerwanej niezdolności do pracy), lecz całego okresu zwolnienia od pracy (orzeczonej niezdolności do pracy). Dalsza analiza wskazuje, że okres zwolnienia od pracy (orzeczonej niezdolności do pracy) to okres, na który ubezpieczony uzyskał zwolnienie (zaświadczenie) lekarskie. Wynika to z art. 17 ust. 2 ustawy, który wyraźnie stanowi o "zaświadczeniu lekarskim", a nadto z zasad orzekania o niezdolności do pracy. Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy, przy ustalaniu prawa do zasiłków i ich wysokości dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby są zaświadczenia lekarskie, wystawiane przez upoważnionego lekarza na odpowiednim druku (tzw. (...)), w których zamieszcza się informacje na temat okresu orzeczonej czasowej niezdolności do pracy (art. 55 ust. 1 i 2). A więc, "orzeczona niezdolność do pracy" to czasowa niezdolność do pracy, stwierdzona zaświadczeniem lekarskim.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zastosowanie art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej uzasadnia zatem tylko sytuacja korzystania ze zwolnienia lekarskiego w czasie wykonywania pracy. Tak więc art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej jest sankcją za zrealizowany zamiar nadużycia prawa do zwolnienia lekarskiego i zasiłku chorobowego. Przepis ten nie może zatem być stosowany, jeśli takiego zamiaru nie było.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji wskazał, że odwołująca w czasie zwolnienia lekarskiego nie wykonywała żadnej pracy, a jedynie brała udział w szkoleniu, które nie jest pracą a jedynie podnoszeniem ewentualnych kwalifikacji zawodowych. Dodał, że odwołująca wzięła udział w szkoleniu nie w okresie zwolnienia lekarskiego będącego przedmiotem niniejszej decyzji, tj. w okresie od 21 lipca 2020 r. dnia 24 sierpnia 2020 r., ale w okresie od 15 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy podał, że skoro przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby odwołująca świadczyła podczas zwolnienia lekarskiego pracę zarobkową, a organ rentowy również nie przedstawił żadnego dowodu należało uznać, iż decyzja ZUS została podjęta z naruszeniem art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy.

Wobec powyższego Sąd I instancji na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję (...) Oddział w Z. z 18 września 2020 r. w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r.

Apelację od powyższego wyroku wniósł (...) Oddział w Z., zaskarżając go w całości.

Skarżonemu wyrokowi organ rentowy zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego, a to art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że udział przez ubezpieczoną w czasie orzeczonej niezdolności do pracy w szkoleniu, za które uzyskała stypendium szkoleniowe nie stanowią wykonywania pracy zarobkowej i wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z przeznaczeniem i nie powodują utraty prawa do zasiłku chorobowego;
- błąd w ustaleniach faktycznych, będących podstawą do wydania zaskarżonego wyroku, polegający na uznaniu, że udział przez odwołującą w szkoleniu, za które otrzymała wynagrodzenie, stanowi aktywność usprawiedliwiająca zachowanie prawa do zasiłku.

Wobec powyższego, organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podał, że odwołująca była pouczone o okolicznościach wykluczających prawo do zasiłku chorobowego oraz była zobowiązana do poinformowania o wszelkich zmianach mających wpływ na prawo do zasiłku chorobowego. Zaznaczył, że ubezpieczona nie poinformowała organu rentowego o podjęciu stypendium szkoleniowego, mimo iż była pouczone i zobowiązana do przekazania tej informacji. O. rentowy wskazał,

że odmówiono prawa do zasiłku po ustaniu zatrudnienia, ponieważ w sytuacji gdy niezdolność do pracy rozciąga się na okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, powinna być ona nieprzerwana. Brak poinformowania organu rentowego o podjęciu stypendium w Stowarzyszeniu (...) spowodowało przerwę w wypłacie zasiłku, a tym samym brak prawa do zasiłku chorobowego po przerwie.

Odwołująca w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, a następnie dokonał właściwej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktycznie i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, uznał je za własne co oznacza, że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego.

Należy wskazać, że podniesione w apelacji argumenty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji przeprowadził w sposób prawidłowy i rzetelny postępowanie dowodowe, dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego, co wyraził w uzasadnieniu wyroku, a ocena ta jest zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy wskazuje, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma ocena, czy uczestniczenie przez ubezpieczoną w szkoleniu on-line od 15 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r., a zatem w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, za co uzyskała stypendium w kwocie 218,55 zł wypłacone w sierpniu 2020 r., stanowiło podstawę do zastosowania art. 17 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Należy wskazać, że art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej obejmuje dwie sytuacje (przesłanki) utraty prawa do zasiłku chorobowego, które mają charakter niezależny (odrębny). Pierwsza to praca zarobkowa a druga to wykorzystywanie zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Czym innym jest praca zarobkowa i czym innym jest wykorzystywanie zwolnienia od pracy niezgodnie z jego celem. Wskazane dwie sytuacje (przesłanki) utraty prawa do zasiłku chorobowego z art. 17 ust. 1 ustawy mają charakter niezależny (odrębny). Wystarczy więc, że w czasie orzeczonej niezdolności do pracy ubezpieczony wykonuje "pracę zarobkową" i nie jest niezbędne badanie czy była ona niezgodna z celem zwolnienia lekarskiego. Wykonywanie pracy zarobkowej niezależnie od jej wpływu na stan zdrowia stanowi samodzielną negatywną przesłankę prawa do zasiłku (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2008 r., II UK 10/07).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stał na stanowisku, że udział w szkoleniu on-line odwołującej stanowi podjęcie pracy zarobkowej.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego jest błędne, natomiast na aprobatę w całej rozciągłości zasługuje ocena dokonana przez Sąd Rejonowy.

Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, zgodnie z którym zastosowanie art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej jest sankcją za zrealizowany zamiar nadużycia prawa do zwolnienia lekarskiego i zasiłku chorobowego, zaś skoro takiego zamiaru nie było, nie sposób zastosować ww. przepisu. Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, że odwołująca w czasie zwolnienia lekarskiego nie wykonywała żadnej pracy a jedynie brała udział w szkoleniu w formie on-line, przebywając

w swoim domu. Nie sposób uznać tego typu aktywności za podjęcie pracy zarobkowej. Słusznie natomiast zauważył Sąd Rejonowy, że udział w takim szkoleniu jest jedynie podnoszeniem kwalifikacji zawodowych.

Prawidłowo również, w ocenie Sądu II instancji, Sąd meriti zauważył, że odwołująca brała udział w szkoleniu nie w okresie zwolnienia lekarskiego będącego przedmiotem zaskarżonej decyzji, tj. w okresie od dnia 21 lipca 2020 r. do 24 sierpnia 2020 r., ale w okresie od 15 czerwca 2020 r. do 30 czerwca 2020 r., co wynika z informacji przekazanej organowi rentowemu przez Stowarzyszenie (...) w Z..

Wobec powyższego należało uznać, że – wbrew twierdzeniom apelującego – Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i trafnie zastosował przepisy prawa materialnego, uznając, że odwołująca nie powinna zostać pozbawiona prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres.

W efekcie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego o przyznaniu ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie odpowiada prawu, w szczególności wbrew wywodom apelanta nie narusza przepisów prawa materialnego, tj. art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację organu rentowego.

Wyrok został wydany w trybie art. 374 k.p.c.

(-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek